

ВОЇН СВІТЛА

Це справжній боєць. Стійкий мужній воїн. Охоронець життя. Він не пам'ятає свого минулого, оскільки минулого в нього - немає. Власне, він тільки зараз починає усвідомлювати, де опинився, куди потрапив і що йому заповідали. Сумніватися в заповідях - безглуздо, оскільки нічого крім цих заповітів він і не знає. За сумнівами криється вагання, а це - небезпека, яка може обернутися загибеллю. Заповіді - це найперші, найважливіші знання, а ще він відчуває все довколишнє.

Це справжній боєць світла. Міцний, витривалий, повністю відданий справі. Закутий в глухий твердий панцир, з нездоланим прагненням життя в середині, в самій душі. Власне, це все, з чого він складається - панцир ззовні та нестримна воля до життя всередині. А ще є заповіді, які допомагають. Спогадів немає. Зверху напірає важке, темне і холодне. Час від часу воно суне все щільніше, мабуть його стає більше. Боєць життя розгорнув проти нього оборону. Він підставив свій наглухо закритий обладунок і стримує навалу холодної тьми. А та не відступає - напірає все сильніше. Треба мати неабияку силу волі, щоб вистояти в такому двобої. Але і цього замало. Боєць звертається до заповітів - що вони підкажуть йому. Тримайся міцно. Не дай себе розколоти. Таку відповідь отримує він. Ну що ж, це вже не мало. Треба краще роздивитися, що насувається на нього. Найперше - воно холодне, це боєць відчув вже давно, ще перед тим, як почав усвідомлювати все інше. Воно важке і його багато. Воїн ще кріпше тримається, приглядаючись. Проходить якийсь час і все довкола ніби прояснюється. Темрява стає світлішою. Так триває якийсь час, але потім все знов чорніє. Чорна холодна п'ятьма, здається, притискає ще з більшою силою. Боєць тримається, відчуваючи - отримує підтримку. Знизу, там тепло, м'яко і затишно. Має бути, це і є його рідне - воно допомагає боронитися і не залишає безпорадним.

Все навкруги - сіре, чорне і темно-чорне. А ще є яскраве - це всередині, під панциром, в його душі. Тепер боєць усвідомлює, що весь світ - це темний твердий холод, що суне зверху і теплий затишок, що зігріває знизу. Сам він посередині між ними. Мабуть,

що по центру всього світу. Темний холод вже насунувся повсюди, і єдиний не захоплений затишний клаптик - під ним, під його захистом. Він боронить цю рідну площину своїм міцним панцирем, не даючи тьмі насунутись і сюди. Є ще декілька заповітів, не до кінця зрозумілих, і воля до життя. З цього складається весь світ. З цього складається все його життя. Більше нема нічого.

І так триває весь час - мороз, темрява, і боротьба, і шматочок свого світу знизу. Так триває цілу вічність. Періодично тьма просвітлюється, але потім знов чорнішає. А після цього знов світліша, і знов глуха, непроглядна темрява. І так повторюється ще і ще. Така оборона. Коли трохи прояснюється, здається, що от вже зараз чорний холод має розсунутися. І все переміниться. Як? Не буде пронизливого морозу і болісної темряви - враз стане тепло і світло. В такі хвили воїн свято вірить в те, що борні кінець, що вона має скоро скінчитися, але - знов темнішає. Боротьба триває.

Час проходить, боронитися вже несила і витязь в глухому міцному панцирі відчуває, що надходить час останнього двобою, в ньому можна або перемогти, або згубитись. Це так несподівано підказали заповіти. Воїн знав їх всі з самого свого початку, знав всі напам'ять, аж тільки зараз вони стають зрозумілішими. Тільки зараз вони нарешті відкривають нашому бійцю життя свої таємниці, і це вони підказують, що приходять часи рішучих і відчайдушних дій. Це й все, що стає відомо. Зверху, як і раніше, тисне непроглядне, воно потужне і його багато, і не збирається ані відступати, ані розступитись. Час дій настав, але воїн ще не знає, як вчинити далі. Безкінечна боротьба зовсім знесилила його, панцир, здається, от-от лусне під натиском важкої темної безодні, а життєва воля, що жевріє в душі, прагне отримати відповідь. Невже - кінець? Чому? Чому так? Тоді приходять сумніви. Вони приходять враз, і вже не дають спокою. Вони свердлять зсередини і проколюють непевність. Вони нестерпні, тривожні, їх не вдається позбутися. Навіщо ця постійна, виснажлива боротьба? Коли, нарешті, вона припиниться? Що далі? Заповіти мовчать. Точніше, в цих місцях вони поки що не зрозумілі. Єдине, в кого можна запитати - це в рідного затишку, який тепліє під низом. Щоб краще запитати, треба bliще пригорнутися до затишної, пригорнутися всією душею. Між душею і рідним - міцні глухі лати. І витязь, розтиснутий між важким морозом і нестерпними сумнівами, робить відчайдушне - він сам проламає свій обладунок! Панцир проламано - тріщини сунуть по ньому на різні боки і, здається, холодна пільма зараз зовсім розчавить воїна життя. "Що робити? Як діяти?" - з останніх сил запитє він в теплому рідному знизу. Запитання це - останнє, що лишається, воно рветься туди, до затишку і тоді воїн несподівано відчуває, що укорінився, приріс. Знизу виявилось не пласко, а глибоко. Тепер його і рідний затишний клаптик пов

язує єдине ціле. Рідне

- глибоке, воно враз оновлює, живить бійця. Він відчуває, як наливається міцністю і набирається наснаги. Це надає таку надзвичайну силу, яку раніше він і не мав ніколи! Це

і є відповідь на всі запитання. Якийсь час витязь прислухається до шаленого життєдайного биття всередині. Потім живиться і оглядається, аж відчуває: він міцнішає, кріпне. Такої сили він не мав ще ніколи! Тепер саме час для останнього бою.

Саме час. Чорна п'ятьма не розступається. Вона так просто не відступить. І воїн життя переходить в наступ. Тепер важкий поламаний обладунок тільки заважає і витязь розламає його зовсім. Лати з тріском розпадаються, а боєць - тисне на чорноту. Впирається в твердий холод - з усієї сили. Знизу живить теплом і впевненістю, це робить воїна ще сильнішим - він проламає чорну п'ятьму і робить крок вперед. Потім ще крок. Ще і ще. Сили йому надає його рідне, куди укорінився. Так і просувається нагору, проламуючи твердий темний мороз. З кожним своїм наступом боєць стає все сильнішим, а морозна темрява слабшає, залишаючись десь позаду. Тиснява слабшає. Холод - зігріває! А головне - світлішає! Витязь наступає далі і далі, все вперед - вверху. Враз опинився перед глухою холодною стіною. Що за нею - не відомо. Воїн вже знає, що холодна темрява - зовсім не безодня, як здавалося раніше. Вона скоро припиниться. Заповіти підказують: стіна - це остання перепона. За нею вже не буде вічної темряви. Це останній бій. Воїн навалюється на стіну з усієї сили. Рідне коріння надає йому сили. Воїн валить в стіну, що вистачає духу. Нарешті - та піддається і з хрустом дає тріщину. Витязь валить ще раз!.. Тріск, хруст і тріщини на всі боки... Стіна розсідається і раптом настає надзвичайне.

Таке надзвичайне, що перехоплює подих. Перші миті нічого не зрозуміло. Яскраве, таке ж яскраве, як саме життя засліплює його. Довколишній світ враз роздався, розширився, став безмежним... безкінечним... неосяжним!.. Спочатку нічого не розуміє, а лише вдихає незвичні пряні пахощі і час від часу перехоплює подих від несподівано приємних невідомих до цього вражень і щедрого, преяскравого світла. Наш воїн і уявити собі не міг, що буває таке світло. Це народжує нечувану радість. Там, внизу, він уявляв собі, що таке світло, яке воно і як воно виглядає... Але що воно настільки просторе і яскраве!.. Такого не міг собі уявити. Такого не можливо уявити, коли навкруги - непроглядна темрява... А тут - лишається тільки ярісно радіти і милуватися... Милуватися неосяжним світлим простором.

Лише коли білий день змінюють передвечерні сутінки і гарячі промені сонячного світла западають косими великими плямами, боєць життя роздивляється довкола. Все, що бачить - це переверот! Воно врозріз з усіма колишніми уявленнями.

Важка холодна темрява, з якої він пробив собі шлях сюди зовсім не чорна. І навіть не темрява - вона біла! Все довкола - біле! Нізащо він такого собі не міг би уявити! А далі -

чорні і сірі стовбури й гілки під білим. Зверху тут не темно й не морозно - тут зверху ллється світло! Насичене, прозоре, воно напитує його ярим щастям. А сам він - теж має колір. Сам він - зелений! Це, мабуть, зеленим налилася в ньому те незламне бажання жити, що жевріло під суцільним глухим панцирем. І тепер він бачить, що він - зовсім не одинак. Довкола на тлі білої ковдри де-не-де зеленіють тонкі стебелинки - мабуть, такі ж колишні бійці, як і він.

Тут теж світло змінює п'ятьма, але не важка, а приємна на подих і не чорна, непроглядна, як була під білою товщею, а прозора. Десь далеко, в безмежних просторах, цю світлу темряву зігрівають гарячі краплинки - їх безліч. Воїн дивиться на них і з відвертим здивуванням пригадує своє недавнє... Воно як сон... Примара. Тепер навіть важко в це повірити - коли дивишся на такий приголомшливий безкінечний простір... Тільки, якщо пригадати... В такі часи наш герой пригадує свою боротьбу з чорним холодом під білою покрівлею. Воно все залишилось десь глибоко внизу і в минуло. Там залишилась морозна важка тиснява, там залишилась боротьба, що, здавалось, не матиме краю. Там залишився поламаний обладунок - міцний суцільний панцир, який був йому єдиним захистом і слугував йому єдиною зброєю. Там залишились твердість, стійкість, сумніви, там залишилось найважливіше запитання, яке струнко укорінилось вглиб. Борня - в минулому, боротьба скінчилась. Тож - і він тепер вже не воїн. Він - переможець.

Все це - спогади... Все це – в іншому світі, якого більше вже не існує. А тут, в цьому світі, до якого він сам проклав собі шлях, - тут легко і променисто. Його огортає сон і спокій... але він відчуває, що надходить ще одне - незвичне, незнане і неочікуване. Воно бентежить, воно пружньо грає життям в його душі. Воно боляче, але хочеться його. Воно - вічне, але наново відродилося через його життя. Тепер - нема більше війни, є бажання - воно світліше за яскравий промінь і краще за щастя... І вже чекає на своє, причаївшись пружньою стиглою весняною бурулькою. Пройде ще трохи часу - бурулька розквітне і наш герой окунеться в світлий весняний ранок продовження роду...

Так на засніженій галявині з'явився лісовий пролісок. Зерня лежало на теплій м'якій землі, вкритій опалим листям, а зверху на нього тиснула холодна товща снігу - тоді все довкола було для нього темним. Від холоду і тиску снігу зародок життя вберігала тоненька, але міцна оболонка - панцир-обладунок. Надійшов час, пролісок пустив в землю коріння, розламав захисний панцир і пробився через снігову покрівлю до весняного повітря і сонячного світла. Тут він опинився в світлі життя. Він житиме, доки не прийде його година. Тоді він зів'яне і відійде, залишивши по собі маленькі тверді зерня - воїнів світла, воїнів життя...

